

Будинок милосердя

У нім знаходять любов і прилисток одині старенькі, і не тільки вони...

Кожен, хто потрапить на вулицю Ковельську в м. Сарни, помітить будинок під номером 89. Світлий, двоповерховий, з такими ж просторими вікнами-очима, що зазирають на кожного перехожого. Тут мешкають одині громадяни похилого віку, а також ті, хто позбавлений синівської чи доччиної любові. Що й говорити, таких стареньких сьогодні чимало. І вони щиро вдячні господарям Вірі й Андрію Цуманам, які звели цей дім.

Переступаючи поріг оселі, ще раз переконаєшся у великодушності Віри Василівни. Мимоволі думаєш: де в цієї енергійної жінки, береться стільки ентузіазму й бажання опікуватися саме такими старенькими людьми. Віра Василівна, ніби читаючи думки, згадує слова Біблії про любов до ближнього, про брата Владислава, який, уже не маючи надії на видужання, поклався на Бога. При наполегливому лікуванні, постійних молитвах рідних хворому вдалося відвернути недугу. Це настільки пройняло Владислава, що він вирішив присвятити себе глибокій вірі в Бога. При зустрічі так і сказав: "Якщо Бог дарував мені ще прожити віку, то своє життя відтепер присвячу тим, хто найбільше цього потребує".

Сам маючи з дружиною дев'ятеро дітей і стареньких - батьків справляється допомогти тут. Разом із сестрою Вірою, її чоловіком, розділили турботи зі створення благодійної. А організації "Будинок милосердя". Добудували приміщення, зробили євроремонт. Маючи сили, здоров'я та бажання, Вірин чоловік Андрій їздить на заробітки в Москву. Отож і виходять, як мовиться, зі становища. І сьогодні в розпорядження стареньких і знедолених верств населення Цумани пропонують до півтора десятка світлих кімнат з акуратно застеленими, чистими ліжками, тумбочками, ванною, харчоблоком, санвузлами. Господарі, гостинно відчиняють двері всім, хто потребує допомоги. Правда Віра Василівна зауважує, що не приймають людей похилого віку, які страждають психічними розладами. Для таких потрібний спеціальний Щ медичний персонал, а мешканцями цього будинку опікується родина Цуманів Найстаршій бабусі Тетяні майже 90... Вона самотійно виходить в обідній зал харчуватися, гомонить зі своєю сусідкою та кожним, хто приходить сюди.

Умовами проживання в будинку в милосердя його мешканці задоволені. Тепло й узимку - це заслуга Андрія Федоровича, який кочегарить, Віра Василівна з радістю розповідає, що деякі їх пацієнти стараються поратися на городі, на грядках якого вирощують зелень та овочі. А ще люблять співати, і їх намагаються тут підтримати. Нині є можливість утримувати більше людей похилого віку, з часом залучатимуть і дітей-сиріт.

Щоб перебраться в будинок милосердя треба лише паспорт і пенсійне посвідчення. Свою пенсію люди доручають Вірі Василівні, яка забезпечує їх

усім необхідним. Що й говорити. хіба мала 90-річна пані Тетяна Н. триразове харчування, чисту постіль у сина-пияка, який по кілька днів не з'являвся до занедбаної оселі? Тільки сіромаха-пес, такий же голодний, як і господиня, лежав клубком біля обшарпаних дверей... Подеколи вона, сухенька, знеможена. виходила на вулицю й просила перехожих принести бодай води...

- І хай не бояться старенькі, яким вкладають у вуха, що я нібито забираю їхні будинки, де вони мешкають, - з боєм у голосі каже Віра Василівна. - Не забираємо їх, вони нам не потрібні.

Плани? Є вони в Цуманів. І чимало. Головне - взаєморозуміння та допомога меценатів. Адже сьогодні висуває все нові проблеми. Ось газифікується вулиця, і яка б була підмога, коли б природний газ завітав і в будинок милосердя. Віра Василівна сподівається, що знайдуться спонсори, і голубий вогник пропишеться-таки по вулиці Ковельській, 89. Тут чекають відвідин, дзвінків за телефоном 2-18-45 до 8 ранку та після 18.00.

Раїса БРИЧКОВА.